



## 29è Pelegrinatge a Lourdes



**F**a pocs dies, a finals de juny, va tenir lloc el 29è Pelegrinatge diocesà a Lourdes, organitzat per l'Hospitalitat.

Un any més hem tingut el goig de viure una intensa experiència de fraternitat diocesana, dins la realitat de la nostra gran família hospitalària oberta a tothom.

Com a mostra de l'esperit que regna en aquesta nostra i vostra família, us volem oferir les impressions de components del pelegrinatge d'enguany, impressions que volem que, a més de mostra d'aquesta fraternitat de la que, una vegada més, hem pogut gaudir, siguin una invitació oberta a tots a participar en les activitats de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

Joan Plana, recolzat per la seva filla Lourdes Plana, que han participat per primera vegada del pelegrinatge, ens diu: «Anteriorment havia visitat Lourdes amb caràcter privat mogut per la devoció a la Verge Maria —Mare de Déu— que vaig heretar dels meus pares, però mai havia participat en cap pelegrinatge. En el futur, si és possible, la meua voluntat és repetir, perquè ha estat una magnífica i reconfortant experiència.

»L'ambient general i una sortosa companyia m'han fet pensar en un llibre titulat *Del Jo al Nosaltres* escrit per Fritz Kunkel, psicoanalista que conclou dient: «El Nosaltres ens porta a Déu» i així ho he vist a Lourdes. El clima de germanor que respiràvem en tots els actes i que s'obser-

vava en els assistents de totes les ètnies de la Terra, sens dubte promogut per la nostra Santa Mare, la Verge i Mare de Déu, ens feia sentir Comunitat, membres d'una única família, en íntima Comunió amb Déu. Ens sentíem Església al costat dels preveres i del nostre Bisbe en totes les seves emotives intervencions i amb els companys, joves i grans, sempre propicis a l'ajuda i dels que voldria recordar el nom com recordo... Carmen, Pilar, la senyora Tarragona, o el meu company de classe a l'IREL, ple de vitalitat.



»Aquest és el valor del nosaltres, els pelegrins d'aquesta terra que hem sentit a Lourdes i l'hem de conservar perquè el Crist-Redemptor ens va donar una oració: El Parenostre, no pare meu, sinó pare de tots i ens va exhortar a ser un, amb Ell com ho són Ell i el Pare i, a la vegada, ens va manar que ens estiméssim els uns als altres, com Ell ens ha estimat.»

Des de l'Hospitalitat en donem gràcies a Déu i a tots els participants que ho han fet possible.



## AJUDANT A VIURE

### Església i societat



**E**l tema de les relacions Església-Estat és recurrent a casa nostra. El cardenal Tarancón va fer famosos allò de «sana col·laboració i mútua independència». Una col·laboració que no ha de ser mai supeditació de l'una a l'altra o a l'inrevés, sinó cooperació mirant de treballar al servei del bé comú. La qualitat de la vida humana exigeix també un component de nivell espiritual, i l'Església s'esforça constantment actuant com a llevat en la seva relació amb la societat per tal que pugui ser «renovada en Crist i transformada en família de Déu» (*Gaudium et Spes*, 40).

Periòdicament surt la qüestió del pes social del catolicisme al nostre país o de la «laïcitat» de l'Estat. Darrerament, tot i que les circumstàncies socials i culturals han canviat molt, ha tornat a ser objecte de molts comentaris a propòsit de la proclamació del nou rei d'Espanya en la que s'ha volgut evitar vincular responsabilitat institucional i confessió religiosa. Ha estat una bona oportunitat per a reflexionar i explicar que no és el mateix Estat laic que aconfessional.



La nostra realitat és bastant complexa i cal una visió àmplia del fet religiós, tenint present la seva transversalitat en les múltiples facetes de la vida quotidiana. Sabem que el fet religiós forma part del patrimoni cultural i espiritual de la societat. Les religions professades lliurement pels ciutadans tampoc no haurien de ser un problema en la nova societat democràtica on la diversitat religiosa és un fet cada dia més evident.

L'Estat pot ésser aconfessional i ho és, i així queda fixat a l'article 16.3 de la Constitució espanyola: «cap confessió tindrà caràcter estatal». Però allò que en diem la societat, i en el nostre cas, un gran percentatge dels habitants del país pot no ser-ho i, de fet, no ho és, d'aconfessional. I volen exercir lliurement els seus drets legítims en molts àmbits i qüestions que tenen a veure amb la dimensió religiosa de la vida, perquè consideren que forma part del bé comú.

**É**s per això que l'analfabetisme religiós que ens envolta comença a preocupar. Som molts els qui pensem que caldria afavorir l'aprenentatge d'aquells llenguatges, símbols i continguts religiosos que impregnen totalment la vida i la cultura del nostre país en molts nivells. Hi ha coses que no es poden entendre bé sense tenir en compte l'aportació fonamental de la fe cristiana, inclòs en l'àmbit més profund del sentit de la vida, de la concepció de la persona humana i de la societat, dels drets humans, de la idea de treball, de progrés, de llibertat, de compromís, d'economia, de creació artística..., com il·lustren historiadors i sociòlegs.

Els cristians estem convençuts que la religió, i en concret la fe cristiana, reforça els principis bàsics de la vida democràtica, como són, per exemple, el valor sagrat de les persones, la igualtat i inviolabilitat dels seus drets, les qualitats fonamentals del matrimoni i de la família, la justificació de l'autoritat com un servei al bé general, el respecte a la consciència moral de cada persona, o l'existència d'un ordre moral objectiu reconegut com a vinculant per a les actuacions de tothom, també en l'exercici de l'activitat política.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† Joan Piris  
Bisbe de Lleida



## ENTREVISTA



▶ SERGIO ARÉVALO

## Formació interreligiosa

En Sergio Arévalo és llicenciat en filosofia i treballa com a periodista. Per raons laborals, havia d'ampliar els seus coneixements sobre la diversitat religiosa de la nostra societat i va cursar el màster en diàleg interreligiós, ecumènic i cultural de l'ISCREB, fet que li ha permès «analitzar el món contemporani i comprendre molt millor l'escenari en el qual vivim». Al setembre comença una nova edició del màster.

## Per què t'interessa el diàleg interreligiós?

En el diàleg interreligiós sempre m'ha encuriat la tesi que sostenen alguns que, en el fons, totes les religions són manifestacions diverses, però amb una mateixa finalitat. En la meua aproximació a les diverses religions no he tingut la impressió que en realitat totes les creences siguin en última instància el mateix. Crec que per dialogar i entendre's no cal creure en el mateix, sinó reconèixer la humanitat de l'altre i veure que aquesta està per sobre de les meves opinions.

## Tenir altres referents religiosos enforteix la fe?

Per a un cristià, conèixer religions alienes és molt positiu. Allunyar-se d'un mateix i trobar-te amb allò diferent et permet un coneixement molt més acurat d'allò propi, perquè és amb la comparació que es fan més palpables els matisos.

## De què tracta la teua tesina final del màster?

Sobre el procés de secularització del Corpus Christi de Barcelona. La seva processó va servir com a model de les actuals cercaviles de les festes majors de les nostres viles i d'altres festivitats com la Patum de Berga. És molt interessant trobar-te que gran part de les tradicions de la nostra terra beuen de la tradició cristiana. Sovint no en som conscients o no ho valorem.

Òscar Bardají i Martín

## FE I GRANS CIUTATS

## La presència cristiana a la ciutat



La teologia pastoral europea va evidenciar una profunda comprensió o una sintonia de fons amb la pastoral urbana llatinoamericana per mitjà de la ponència del professor milanès Dr. Luca Bressan, que presentà una ponència sobre «La comunitat cristiana en la gran ciutat».

Començà citant el difunt cardenal Carlo M. Martini, jesuïta, i va dir que la parròquia urbana es troba com el profeta Jonàs enmig del mar, desorientat i sense saber com ha d'acomplir una missió que considera impossible: convertir la gran ciutat de Nínive. Però que el cristià i l'Església en territori urbà (un territori comanche per a ells?) també necessiten tenir el coratge de David i una gran confiança en Déu.

Va recomanar viure l'esperit del Concili Vaticà II, sobretot expressat en les paraules inicials de la constitució *Gaudium et Spes*: «La joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes contemporanis, sobretot dels pobres i de tots els qui pateixen, són també la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels deixebles de Crist. I no hi ha res de veritablement humà que no trobi ressò en el seu cor» (GS 1).

Què ha de fer l'Església en la gran ciutat? En un debat entre experts es va respondre: practicar les catorze obres de misericòrdia, les set corporals i les set espirituals (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2427). Així es crea la forma *Ecclesiae*, la presència i l'estil de l'Església, també en el món urbà.

(De la ponència del Dr. Luca Bressan al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

## HECHOS DE VIDA

## Belleza interior



Miriam Enríquez Moscoso estudiava biologia en la Universidad de Barcelona. Tuvo que dejarlo. Escribió:

—«A los 18 años me diagnosticaron una enfermedad reumática: la esclerodermia (del griego *skleros*, duro, y *dermo*, piel), que se convierte en una especie de coraza. Limita físicamente. Pasa frío. Eres dependiente de una silla de ruedas, etc. No obstante, me encargo de no limitar mi mente. ¡Que no es poco!»

Miriam se dedicó a estudiar lenguas y aquello que fuera útil para otras personas dependientes. Trabajó en la OVI (Oficina de Vida Independiente) para personas con diversidad funcional. Contaba:

—«Un buen día conozco a Sonia. Es una chica boliviana que convive con la misma inquilina que yo: la esclerodermia. Sus ojos, de un negro azabache, están vivos; su voz es dulce, con una sonrisa y optimismo siempre en la cara. Aunque identifico esas manos mutiladas, el frío que pasa y esa máscara y otras discapacidades... de ella emana esperanza. ¡A mí me la ha dado! Procuero ahora darla también yo.

—«He conocido a más Sonias. ¡Jóvenes de fe y de esperanza!»

—«Ahora, después de siete largos años, afirmo: "¡Yo tampoco me rindo!"»

Miriam murió a los 33 años. Pertenece a la Red Europea de Vida Independiente.

El célebre teólogo P. Salaverri, jesuita, afirmaba: «Ve el mundo con mucha más **belleza**, aquel que tiene más **belleza interior**.»

J. M. Alimbau

## LEX ORANDI, LEX CREDENDI

## La presencia de la mujer



En el calendario litúrgico de estas semanas encontramos unas santas apreciadas: María Magdalena, Brígida, Ana, Marta...

En la vida de Jesús están presentes santas mujeres: escuchando, acompañando, atendiendo, presentes al pie de la Cruz, testimoniando su Resurrección. Con su vida y su misión jalonan la vida de la Iglesia. Mujeres a las que calificarlas de grandes sería poco, si miramos a María, en la que el Señor se ha fijado en su pequeñez.

Con ocasión del 25 aniversario de la carta apostólica *Mulieris dignitatem*, el papa Francisco se hacía eco de este texto y resaltaba que a la mujer «Dios le ha confiado de manera muy especial el ser humano».

Ha advertido sobre dos peligros: que la mujer abandone «lo femenino con los rasgos preciosos que lo caracterizan»; y que no se valore a la mujer «plenamente en la construcción de la comunidad. Esto tanto en ámbito civil como en ámbito eclesial.» Y Francisco se pregunta: «¿Qué presencia tiene la mujer en la Iglesia? ¿Puede ser mayormente valorada? Es una realidad que me interesa especialmente.»

Con él oramos y acompañamos este camino de reflexión de la Iglesia: «Que María santísima, gran mujer, Madre de Jesús y de todos los hijos de Dios, nos acompañe.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero  
Franciscana de los Sagrados Corazones

## LECTURES MISSA DIÀRIA

## I SANTORAL



Accés al Breviari

**28. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Jr 13,1-11 / Sl: Dt 32,18-19.20.21 / Mt 13,31-35]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

**29. □ Dimarts** [Jr 14,17-22 / Sl 78 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betànica, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà.

**30. ■ Dimecres** [Jr 15,10.16-21 / Sl 58 / Mt 13,44-46]. Sant Pere Crisòleg (s. iv-v), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936).

**31. □ Dijous** [Jr 18,1-65 / Sl 145 / Mt 13,47-53]. St. Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

**1. □ Divendres** [Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Paganì 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. iv), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

**2. ■ Dissabte** [Jr 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14,1-12]. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula. Sant Pere-Julian Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

**3. ■ † Diumenge vinent**, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 55,1-3 / Sl 144 / Rm 8,35.37-39 / Mt 14,13-21]. Sant Gustau, bisbe; Sta. Lídia, de Tiatira, deixeblla de Pau a Filipis (s. i).

## DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

### ▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 3,5.7-12)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó, en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digues-me què vols que et doni». Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal; sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?» Al Senyor, li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sàgac que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

### ▶ Salm responsorial (118)

R. *Com estimo la vostra llei, Senyor!*

El Senyor és la meua heretat; / vull estar atent a les vostres paraules. / M'estimo més la llei / que surt dels vostres llavis, / que mil monedes d'or o de plata. R.

Que el vostre amor em conforti, / com va prometre al vostre servent. / Quan arribi la vostra pietat, jo tindrè vida, / la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments / més que l'or i més que tot; / per això m'estimo els preceptes, / i m'emparo dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte, / per això el té present la meua ànima. / La vostra paraula, explicada, dóna llum / i l'entenen els senzills. R.

### ▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 8,28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans.

Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

### ▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 13,44-52)

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba, el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.

»També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que busca perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.

»També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.

»Ho heu entès tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès». Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»

### ▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 3,5.7-12)

En aquellos días, el Señor se apareció en sueños a Salomón y le dijo: «Pídemelo que quieras.»

Respondió Salomón: «Señor, Dios mío, tú has hecho que tu siervo suceda a David, mi padre, en el trono, aunque yo soy un muchacho y no sé desenvolverse. Tu siervo se encuentra en medio de tu pueblo, un pueblo inmenso, incontable, innumerable. Da a tu siervo un corazón dócil para gobernar a tu pueblo, para discernir el mal del bien, pues, ¿quién sería capaz de gobernar a este pueblo tan numeroso?» Al Señor le agradó que Salomón hubiera pedido aquello, y Dios le dijo: «Por haber pedido esto y no haber pedido para ti vida larga, ni riquezas, ni la vida de tus enemigos, sino que pediste discernimiento para escuchar y gobernar, te cumpla tu petición: te doy un corazón sabio e inteligente, como no lo ha habido antes ni lo habrá después de ti.»

### ▶ Salmo responsorial (118)

R. *¡Cuánto amo tu voluntad, Señor!*

Mi porción es el Señor; / he resuelto guardar tus palabras. / Más estimo yo los preceptos de tu boca / que miles de monedas de oro y plata. R.

Que tu bondad me consuele, / según la promesa hecha a tu siervo; / cuando me alcance tu compasión, viviré, / y mis delicias serán tu voluntad. R.

Yo amo tus mandatos / más que el oro purísimo; / por eso aprecio tus decretos / y detesto el camino de la mentira. R.

▶) Aquesta imatge parla

Tus preceptos son admirables, / por eso los guarda mi alma; / la explicación de tus palabras ilumina, / da inteligencia a los ignorantes. R.

### ▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rm 8,28-30)

Hermanos: Sabemos que a los que aman a Dios todo les sirve para el bien: a los que ha llamado conforme a su designio. A los que había escogido, Dios los predestinó a ser imagen de su Hijo, para que él fuera el primogénito de muchos hermanos. A los que predestinó, los llamó; a los que llamó, los justificó; a los que justificó, los glorificó.

### ▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 13,44-52)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente: «El reino de los cielos se parece a un tesoro escondido en el campo: el que lo encuentra lo vuelve a esconder y, lleno de alegría, va a vender todo lo que tiene y compra el campo.

»El reino de los cielos se parece también a un comerciante en perlas finas que, al encontrar una de gran valor, se va a vender todo lo que tiene y la compra.

»El reino de los cielos se parece también a la red que echan en el mar y recoge toda clase de peces: cuando está llena, la arrastran a la orilla, se sientan, y reúnen los buenos en cestos y los malos los tiran.

»Lo mismo sucederá al final del tiempo: saldrán los ángeles, separarán a los malos de los buenos y los echarán al horno encendido. Allí será el llanto y el rechinar de dientes.

»¿Entendéis bien todo esto?» Ellos le contestaron: «Sí.» Él les dijo: «Ya veis, un escriba que entiende del reino de los cielos es como un padre de familia que va sacando del arca lo nuevo y lo antiguo.»

## COMENTARI

# Cloenda del discurs en paràboles



L'Evangelí ens ofereix avui la cloenda del discurs de Jesús en paràboles. Les tres paràboles les reporta només Mateu i, sobretot les dues primeres, són realment per als deixebles. El seu ensenyament és una exhortació als seguidors de Jesús. No són per a tothom.

Les paràboles del tresor i de la perla evocuen el valor central del Regne per als seguidors de Jesús. Se'ls han donat a conèixer els misteris del Regne (13,11). Plens de joia per la descoberta, han d'estar disposats a vendre-ho tot per tal d'acollir el do del Regne. Aquestes paràboles són doncs una crida al seguiment incondicional de Jesús.

La paràbola de la xarxa que clou el discurs en paràboles fa present un cop més el final de la història i el judici entre els qui han realitzat les bones obres i els qui no ho han fet. És com el final de la paràbola del jull.

Tanmateix, el que més sobresurt en aquest final és la pregunta de Jesús als deixebles: «Ho heu entès tot això?». Els deixebles responen: «Sí». Recordem que aquesta observació ve del sermó de la muntanya: «Digueu sí quan és sí, no quan és no» (5,37). Per això val la pena remarcar que el verb *comprendre* surt fins a cinc vegades en el discurs en paràboles: primer en la profecia d'Isaïes («escoltareu, però no comprendreu», 13,14; «el seu cor comprendrà», 13,15); després en l'aplicació de

la paràbola del sembrador («tot el qui escolta la paraula però no la comprèn», 13,19; «el que escolta la paraula i la comprèn», 13,23).

Finalment, en la cloenda d'avui Mateu assegura al lector que el missatge de les paràboles (el Regne) ha estat copsat pels deixebles: la condició del deixeble és la de qui s'ha adonat de la seva importància i experimenta una joia incommensurable.

Per tant, l'objectiu del discurs és remarcar el valor incomparable del Regne. Els deixebles el varen copsar. El missatge per al lector és clar: ho has entès tu també? Doncs has d'obrar en conseqüència.



## NOTÍCIES DE LA DIÒCESI



### ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

#### Àrea de Litúrgia

##### Delegació de la Vida Consagrada

28 instituts, congregacions i associacions de vida consagrada són presents a la diòcesi. En total som una setantena de persones. El Bisbe nomena un delegat seu, el qual coordina la «Comissió per a la Vida Consagrada». A través de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), amb seu a Barcelona, estem vinculats amb la resta de delegacions episcopals del nostre país.

Els objectius generals són: ajudar a créixer en comunió entre nosaltres i en col·laboració eclesial, i fer més visible la Vida Consagrada com a signe i testimoni del Senyor.

Objectius específics:

- Oferir espais de formació.
- Organitzar trobades entre religiosos/es de la diòcesi per compartir moments de pregària, lúdics, de reflexió...
- Participar i col·laborar en la Delegació de Joventut de la diòcesi.
- Promoure la reflexió sobre el significat de la vida religiosa en l'actualitat.

Anualment la Comissió per a la Vida Consagrada prepara un calendari d'activitats on donem resposta als objectius:

- Excursió.
- Recés d'Advent.
- Celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.
- Exercicis espirituals per Setmana Santa.

##### Grup de Bíblia de la Unitat Pastoral Torrefarrera-Alpicat

Des de fa dos anys, i vivint així un dels objectius pastorals encomanats a les parròquies i comunitats de la Diòcesi, la nostra Unitat Pastoral va formar un grup d'estudi i aprofundiment bíblic amb membres de les dues comunitats.



Itinerant, ens hem aplegat, cada quinze dies, i durant una hora i mitja hem reflexionat, compartit i analitzat molts textos bíblics, a partir dels interrogants quotidians de les vides de cadascú.

El passat dijous, 27 de juny, vàrem celebrar un sopar de comiat de curs, a l'espera de retrobar-nos al voltant de la Paraula el pròxim mes de setembre.

##### Acabant un curs més



El dia 9 de juny, la quinzena d'entitats que formen l'Àrea socio-caritativa de la nostra Diòcesi varen tenir la seva reunió de final de curs. En aquesta van fer una avaluació de la tasca feta, destacant la feina que s'ha pogut fer gràcies a la col·laboració mútua entre les diverses entitats que hi formen part. Així, entre altres, podem assenyalar la iniciativa d'aprofitar els dinars cuinats sobrants, i no servits, en alguns col·legis (ara ja són cinc), i que un cop congelats, es distribueixen a persones en situació de necessitat.

També cal remarcar el treball de coordinació per millorar la distribució dels aliments que fan vuit de les quinze entitats. Un altre fruit del treball conjunt ha estat la iniciativa del fons solidari per a la inclusió, que ha pogut aconseguir que algunes empreses oferissin 25 contractes de treballs a persones en situació d'atur.

Cal afegir com altres fruits importants la trobada anual de la Xarxa, oberta a tothom, els dos recessos i les cinc reunions ordinàries dels representants de la Xarxa.

## AGENDA

### Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 12 h  
(juliol, agost i setembre)

Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

Tots aquests resultats mostren que el treball en comú és un signe de comunió eclesial, que ajuda a ser més eficaços en l'ajut a les persones en situació de necessitat.

### Celebració de final de curs

El 14 de juny, un total de 115 feligresos de la Unitat Pastoral de les Borges Blanques, Juneda, Torregrossa, Puiggròs i la Floresta celebraren el fi de curs a la localitat de Torregrossa.

Tingueren el goig de ser acompanyats pel Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris. Els joves participants foren una trentena, entre nens de primera comunió, joves de confirmació i varis més de postconfirmació. Tots ells, dediquen el matí a una trobada-recés amb diferents jocs i actuacions, acompanyats pel vicari Mn. Josevi Forner i diversos catequistes.

Els fidels assistents realitzaren una visita religiosa-cultural a la població de Torregrossa, acompanyats pel rector, Mn. Daniel Gómez. El dinar se celebrà en un local municipal cedit per l'Ajuntament de Torregrossa. El Sr. Bisbe, en el seu parlament, convidà als assistents a participar en les trobades que es feien habitualment en la U.P.

En acabar el dinar, es dedicà una estona a jugar un «bingo» en benefici del projecte dels habitatges socials del Seminari.

Amb un cant a la Verge es donà per acabada la trobada.

Josep Domènech



## AYUDANDO A VIVIR

### Iglesia y sociedad

El tema de las relaciones Iglesia-Estado es recurrente en nuestro país. El cardenal Tarancón hizo famoso aquello de «sana colaboración y mutua independencia». Una colaboración que no debe ser nunca supeditación de una a otra, o al revés, sino cooperación mirando de trabajar al servicio del bien común.

La calidad de la vida humana exige también un componente de nivel espiritual, y la Iglesia se esfuerza constantemente actuando como levadura en su relación con la sociedad para que pueda ser «renovada en Cristo y transformada en familia de Dios» (*Gaudium et Spes*, 40).

Periódicamente sale la cuestión del peso social del catolicismo en nuestro país o de la «laicidad» del Estado. Últimamente, aunque las circunstancias sociales y culturales han cambiado mucho, ha vuelto a ser objeto de muchos comentarios a propósito de la proclamación del nuevo rey de España en la que se ha querido evitar vincular responsabilidad institucional y confesión religiosa. Ha sido una buena oportunidad para reflexionar y explicar que no es lo mismo Estado laico que aconfesional.

Nuestra realidad es bastante compleja y hay una visión amplia de lo religioso, teniendo presente su transversalidad en las múltiples facetas de la vida cotidiana. Sabemos que el hecho religioso forma parte del patrimonio cultural y espiritual de la sociedad. Las religiones profesadas libremente por los ciudadanos tampoco deberían ser un problema en la nueva sociedad democrática donde la diversidad religiosa es un hecho cada día más evidente.

El Estado puede ser aconfesional y lo es, y así queda fijado en el artículo 16.3 de la Constitución española: «ninguna confesión tendrá carácter estatal». Pero lo que decimos la sociedad, y en nuestro caso un gran porcentaje de los habitantes del país puede no serlo y, de hecho, no es aconfesional. Y quieren ejercer libremente sus derechos legítimos en muchos ámbitos y cuestiones que tienen que ver con la dimensión religiosa de la vida, porque consideran que forma parte del bien común.

Es por ello que el analfabetismo religioso que nos rodea empieza a preocupar. Somos muchos los que pensamos que se debería favorecer el aprendizaje de aquellos lenguajes, símbolos y contenidos religiosos

que impregnan totalmente la vida y la cultura de nuestro país en muchos niveles. Hay cosas que no se pueden entender bien sin tener en cuenta la aportación fundamental de la fe cristiana, incluido en el ámbito más profundo del sentido de la vida, de la concepción de la persona humana y de la sociedad, de los derechos humanos, de la idea de trabajo, de progreso, de libertad, de compromiso, de economía, de creación artística..., como ilustran historiadores y sociólogos.

Los cristianos estamos convencidos de que la religión, y en concreto la fe cristiana, refuerza los principios básicos de la vida democrática, como son, por ejemplo, el valor sagrado de las personas, la igualdad e inviolabilidad de sus derechos, las cualidades fundamentales del matrimonio y de la familia, la justificación de la autoridad como un servicio al bien general, el respeto a la conciencia moral de cada persona, o la existencia de un orden moral objetivo reconocido como vinculante para las actuaciones de todos, también en el ejercicio de la actividad política.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo.

† Joan Piris  
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: [mcs.bisbatlleida@gmail.com](mailto:mcs.bisbatlleida@gmail.com)

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737